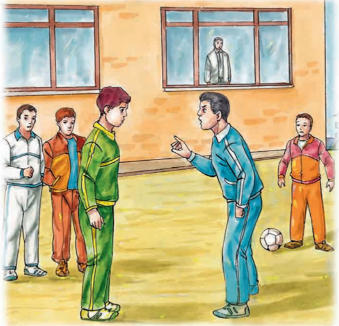
ACELE KAN ARANIYOR

İÇİNDEKİLER

ACELE KAN ARANIYOR

–Mustafa biraz sakin olsan iyi olur. Bak, Yusuf Öğretmen pencereden bizleri izliyor. Burada futbol oynuyoruz; ölüm kalım mücadelesi yapmıyoruz!

Mustafa, oralı olmadı. Ona göre, oyun sadece kazanmak için oynanmalıydı. Kazanmak için hırs şarttı. Hata yapanlara anında tavrını koyuyor, sert bir şekilde tepki veriyordu. Yalnızca takım arkadaşları değil, rakip takımdakiler de onun öfkesine muhatap olmaktan çekiniyorlardı. Zamanında pas vermeyenler, uygun pozisyonları gole çeviremeyenler, yavaş davrananlar Mustafa'dan hemen nasiplerini alıyorlardı.

Zil çaldığında öğrenciler içten içe bir "oh" çektiler. Nihayet beden eğitimi dersiyle birlikte maç da sona ermişti.

Soyunma odasında üzerlerini değiştiriyorlardı. Kimi kırgın, kimi mahcuptu. Fakat hepsi de kan ter içindeydiler. Yorgun bir şekilde göz ucuyla Mustafa'ya bakıyorlardı. Aralarından biri çıkıp da ona karşı bu konuda bir şeyler söyleyemiyordu. Daha önce bir iki kez deneyen olmuştu bunu. Ama ağızlarının payını almış ve bu çıkışlarından dolayı bin pişman olmuşlardı.

Salim, elini yüzünü sildikten sonra bir köşeye oturdu. Ürkek ürkek Mustafa'yı izlemeye koyuldu. Onunla sıra arkadaşıydı. Az önce biten maçta Mustafa'nın takımında kaleciydi. Daha oyunun başlarında bir gol yemişti. Bunun üzerine Mustafa küplere binmiş, öğretmeninin izlediğini bile bile ağzına

geleni söylemişti Salim'e. Salim her şeye rağmen sesini çıkarmamış, üzgün bir şekilde oyuna devam etmişti.

Mustafa sekizinci sınıf öğrencisiydi. Hem çalışkan, hem de çok başarılıydı. Üstelik, okuldaki öğrencilere göre daha cüsseli ve güçlü kuvvetliydi. Futbol dışında, her zaman halim selim bir davranış sergilerdi. Mustafa'yı, sahadaki hâlini hiç görmemiş olanlar, "çok babacan biri" diye tarif ederdi. Sınıfta ve okul bahçesinde bütün arkadaşlarıyla örnek bir uyum içerisindeydi. Ah bir de futbolu herkesten güzel oynamasaydı.

Son dersten çıkarken Yusuf Bey, Mustafa ile Salim'e seslendi:

– Acele bir işiniz yoksa beraber bir çay içelim. Biraz sohbet ederiz, ne dersiniz?

Mustafa:

– Öğretmenim, dedi. Bugün eve erken gitmek istiyorum. Bu çay sohbetini yarına bıraksak…

Yusuf Öğretmen gülümseyerek:

– İyi sen gidebilirsin, dedi. Biz Salim'le beraber birer çay içeriz. Ne dersin Salim?

Salim "Olur." anlamında başını salladı.

Mustafa tek başına evin yolunu tuttu. Yorgundu. Yürürken ayaklarını yerde sürüyor, âdeta yıkılmamak için gayret ediyordu. Her adımda sırtında

ki çanta sanki daha da ağırlaşıyordu. Sokağa girerken ikindi ezanı okunmaya başladı. Camiye gitmekle yola devam etmek arasında bocaladı bir an. "Bugün çok yorgunum, namazı evde kılayım." diye düşündü. Adımlarını hızlandırdı. Ezan henüz bitmişti ki belediye hoparlöründen anons duyuldu:

– Dikkat dikkat! Kahramanmaraş Devlet

Hastanesi'nde yatmakta olan bir hasta için B grubu Rh negatif kana ihtiyaç vardır. Kan vermek isteyenlerin acilen Kan Merkezine başvurmaları rica olunur. Tekrar ediyorum; Kahramanmaraş Devlet…

Mustafa durdu. Anonsun tekrarını dinlerken bir an gözlerini kapattı. Kendi kan grubu da B Rh negatif idi. Sözü edilen hastane ise sokağın sonundaydı. Tekrar yürümeye devam etti. Evin kapısına geldiğinde anons bir daha tekrar edildi.

Mustafa tereddüt ederek evin ziline bastı. Kapı açıldığında Kan Merkezine gitme arzusuna karşı koymaya çalışıyordu. Aceleyle içeriye girdi. Kendisini karşılayan annesinin yüzüne bile bakmadan sırtından çantayı çıkardı. Salona doğru giderken:

– Bugün acayip yorgunum anne. Yemeğe kadar biraz dinlensem iyi olacak, dedi.

Annesi peşinden geldi. Mustafa'nın bıraktığı çantayı alıp vestiyere koyarken:

– Oğlum, dedi. Deminden beri anons yapılıyor. Bir hastaya acele kan gerekiyormuş. Senin kan grubun B negatif değil miydi?

Mustafa kendini kanepeye bırakıverdi. Annesine bakarak:

– Anneciğim, inan ki şu an hiç mecalim yok. Camiye bile gidemedim. A sahi, az sonra hatırlat da namazımı kılayım.

Annesi ısrar etti:

– Yavrum, hastane hemen şurası… Acele, diyorlar. İnsanlık namına bir koşuversen ne olur sanki?

Mustafa sesini yükselterek konuştu:

– Anne, yorgunum dedim ya! Hem bu şehirde bir benim kanım mı B negatif? Elbet o gruptan birileri bu anonsu duymuştur. Merak etme, kan vermeye giden olur elbet.

Annesi sesini çıkarmadı. Mutfağa girdi. Mustafa, sırtüstü uzandığı yerden tavanı seyrediyordu. Vicdanı rahat değildi. "Gitsem mi acaba?" diye düşündü bir an. Yattığı yerden doğruldu. "Yok yok" dedi içinden. "Biraz uyuyayım, birazdan namaz kılacağım zaten. Ondan sonra gider, kan veririm."

Gözlerini kapattı. Bu sırada, hoparlörden etrafa yine o ses yayılmaktaydı:

– Dikkat dikkat! Kahramanmaraş Devlet Hastanesi'nde yatmakta olan bir hasta için B grubu Rh negatif...

Mustafa kanepede uykuya dalmıştı. Zil uzun uzun çaldı. Mürüvvet Hanım telâşla mutfaktan çıktı, salona koştu. Oğlunun kıpırdamadan yattığını görünce kapıyı açmak için geri döndü. Zil ısrarla çalıyordu. Mürüvvet Hanım dayanamadı ve seslendi:

– Bu ne acele yahu? Geldim, geldim!

Kapı açılır açılmaz Salim'le karşılaştı. Mürüvvet Hanım:

– Hayrola Salim, ne bu hâlin, diye sordu.

Salim kan ter içerisinde kalmıştı. Soluk soluğa:

– Mürüvvet teyze, yetiş, diyebildi.

– Ne oldu oğlum? Neye yetişeyim, konuşsana!

– Sadık amcayı hastaneye kaldırmışlar!

Mürüvvet Hanım bir an ne diyeceğini bilemedi. Salim:

– Aşağı mahallenin kaldırımında yürüyormuş. Tarihi binanın önünden geçerken başına yukarıdan taş düşmüş. Şimdi hastanede, koş haydi, oraya gidelim! Sadık amca ağır yaralı…

Mustafa gürültüye uyanmıştı. Ancak Salim'in son cümlelerini duyabildi. Aynı anda ayağa fırlayıp kapıya koştu:

– Babaaa!

Mustafa, annesini de Salim'i de geride bırakarak koşuyordu. Hastaneye vardığında delicesine ortalıkta dönüyordu:

– Baba, baba nerdesin? Babam nerede, babamı gördünüz mü?

Az sonra Salim ardından yetişti. Önce Mustafa'yı sakinleştirdi. Mürüvvet Hanım da gelmişti. Koridorda Yusuf Öğretmen bekliyordu. Mustafa onu görünce endişeyle atıldı:

– Babam, babam nerede?

Yusuf Öğretmen, Mustafa'nın ellerini tuttu:

– Korkacak bir şey yok Mustafa. Baban şu an

ameliyatta. Doktorlar babanın yanında. Çok kan kaybetmiş.

Mürüvvet Hanım gözyaşlarını salıvermişti. O da:

– Sadık, diyebildi ancak.

Mustafa, Yusuf Bey'e baktı:

– Öğretmenim, diye inledi.

Yusuf Bey gülümsedi:

– Salim'le çay bahçesindeydik. Anonsu duyunca kalktık geldik buraya. Benim kan grubum B negatif. Hastanın baban olduğunu bilmiyordum, Salim söyledi.

Mustafa, Salim'e baktı. Bugün yaptıkları maçta ona söylediği kırıcı sözler şimşek hızıyla geçti aklından. Salim, gözlerini başka bir noktaya dikmiş öylece bekliyordu. Yusuf Öğretmen konuşmasını sürdürdü:

– İnsan mutlaka kan grubunu öğrenmeli. Elbet bir gün ihtiyaç duyan biri olur. Unutmayın, insanların en hayırlısı insanlara en çok faydası olandır.

Mustafa başını önüne eğdi. Yusuf Öğretmen:

– Sahi Mustafa, senin kan grubun ne, diye sordu.

Mustafa daldı bir an. Okul dönüşü duyduğu anonsun yankılarını duyar gibi oldu. Yusuf Bey cevap bekliyordu. Mustafa silkindi. Ne diyeceğini bilemedi. Tam o sırada aklına henüz kılmadığı ikindi namazı gelmişti.

– Şeey, dedi. Buralarda namaz kılacak bir yer bulabilir miyim acaba? İkindi namazını kılacağım…

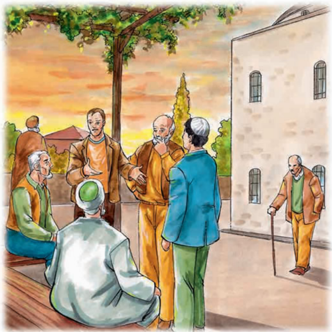
O sırada yanlarından geçmekte olan hemşire Mustafa'ya cevap verdi:

– İkinci katta, koridorun sonunda küçük bir oda var. Namazınızı orada kılabilirsiniz. Abdestiniz yoksa, lavabo bu katta...

Mustafa başı önde dışarıya süzüldü. Lavaboya doğru giderken kendi kendine mırıldanıyordu:

– Kan grubum B Rh negatif... Ama bugün can damarlarımda kan taşıdığımdan şüpheliyim. Allah'ım beni bağışla!

* * *

HAZİNE ANAHTARI

Köylüler sabah namazını kılmışlar, cami önündeki asmanın altında oturuyorlardı. Güneş, küçük köy evlerinin ardından gözükmeye başlamıştı. Tarlaya gitmek için erkenden yola düşen insanlar, sabah serinliğinde bahar havasını soluyorlardı.

Asma altındakiler ise köyün bir yıldır imamsız oluşu hakkında konuşuyorlardı. Aralarından en genç olanı, müftülüğün bu sorunlarına bir çözüm getirmeyişini eleştiriyordu. Sabredilmesi gerektiğini dile getiren adam ise ortalığı yatıştırma derdindeydi.

– Hep böyle imamsız ve ezansız kalacak değiliz ya, diyordu. Elbet bir gün köye imam gelecektir. Ama bu şekilde bir yerleri suçlayarak elimize hiçbir şey geçmez. Hâlimizden şikâyet ederek, başka insanları eleştirerek günaha girmeyelim ne olur. Bakın ben elimden geldiğince ezan okuyup, namaz kıldırmaya çalışıyorum. Sabredin, Allah hâlimizi görmektedir. Belki de bizi sınıyor yüce Mevlâmız. “İmam varken namaz kılınan, ezan okunan köyde, imam olmayınca bakalım ne olacak?” diyordur.

Köylüler, ona hak verse de kimse durumu kabullenmiyordu. İlla ki bir imam gelmeliydi köye. Namaz öncesi veya sonrası sohbetlerle köylüler dinlerini daha iyi öğrenmeliydiler.

Gerçekten de köyde durum, dinî bakımdan pek iç açıcı değildi. Eskiden cuma namazlarında dolup taşan cami, bugünlerde üç beş ihtiyardan başka kimseyi görmüyordu. Hâl böyle olunca da sohbetler inanç hakkında olmuyor, bağ bahçe işleri konuşuluyordu sürekli.

Kimse hâlinden memnun değildi. İnsanlar iklimin gün geçtikçe kuraklaştığından, toprağın çoraklaşmaya başladığından dem vurur olmuştu. Tarladan çıkan mahsulün azlığı endişelendiriyordu herkesi.

Asma altı sohbeti, Bakırcı Mustafa'nın ümit dolu konuşmalarıyla sona ermişti. Köylüler birer ikişer evlerine, işlerine dağıldılar.

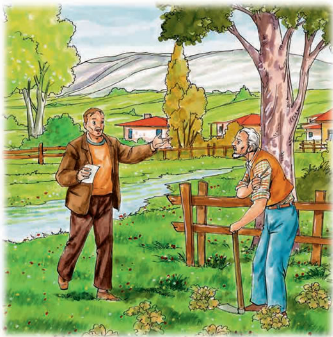
Gün ikindiye varıyordu. Ali Osman, biraz ihtiyarlıktan, biraz da gün boyu çalışmış olmaktan dolayı iki büklüm olan belini güçlükle doğrulttu. Ağır kazmayı ayaklarının dibine bıraktı. Topu topu iki dönümlük tarlaya kızar gibi baktı.

– Durum yine pek iç açıcı değil. Anlaşılan o ki, bu sene de kıt kanaat yaşayacağız. Yahu nasıl böylesine bereketsiz oluyor bu mahsul, diye söylendi.

Yüzündeki ekşilik, memnuniyetsizliğinin derecesini göstermekteydi. Sinirli sinirli dolaşmaya başladı tarlada. Yer yer eğilip soğanları, patatesleri yakından inceliyor, sonra başını sağa sola sallayarak endişeyle söyleniyordu:

– Yok yok! Durum tahminimden de ciddi. Aç kalacağız, aç…

Bu sırada, tarlanın kenarındaki patika yolda yürümekte olan Bakırcı Mustafa'yı fark etti.

“Hayırdır inşallah.” diye mırıldandı. “Bu adam çok neşeli görünüyor yahu!”

Gerçekten de Bakırcı Mustafa, çok neşeliydi. Aceleyle yürürken üç beş adımda bir durup avucundaki kağıda bakıyordu.

Bu sırada şaşkın şaşkın kendisine bakan Ali Osman'ı gördü. Gülümseyerek ona el salladı ve:

– Kolay gelsin Ali Osman.

– Sağ olasın, ne oldu, pek keyiflisin Mustafa?

Bakırcı Mustafa elindeki kağıdı gösterdi:

– Nasıl neşeli olmayayım ki! Hazine buldum, hazine...

Ali Osman bir an ne diyeceğini bilemedi. Kendini toparlar toparlamaz Bakırcı'nın peşinden koştu.

– Ne buldum, dedin sen?

Bakırcı Mustafa durmadı. Adımlarını hızlandırdı.

– Hazine dedim ya, anlamadın mı?

Ali Osman, koşarcasına evine doğru giden Bakırcı Mustafa'ya yetişemeyeceğini anlayınca durdu. Fal taşı gibi açılmış gözlerle baktı ardından. Elini sakalına götürdü ve ne yapması gerektiğini düşündü. Bu sırada Bakırcı gözden kaybolmuştu. Ali Osman:

– Demek hazine buldun ha, dedi kendi kendine.

Bakırcı Mustafa'nın evinde bir bayram havası esmekteydi âdeta. Lâtife nine, kocasının müjdesiyle apayrı bir sevince bürünmüştü. İkide bir:

– Mustafam, eminsin değil mi? Yani gerçekten hazine anahtarı mıymış bu, diye soruyordu.

Her seferinde aynı cevabı alıyordu kocasından:

– Hanım, vallahi de billâhi de hazine anahtarıymış. Hem de nasıl bir hazinenin anahtarı bir bilsen! Bitmez tükenmez…

Lâtife nine mutluluktan uçuyordu sanki. Bir ara kapı vuruldu. Lâtife nine merakla kocasına döndü:

– Kim geldi acaba?

Bakırcı Mustafa gülümsedi:

– Kim olacak, bizim Ali Osman'dır. Gelirken ona da bahsetmiştim bundan.

Lâtife nine de gülümsedi. Aynı anda Ali Osman'ın sesi duyuldu:

– Mustafa, benim ben! Açsanıza şu kapıyı yahu!

Bakırcı Mustafa, Lâtife nineye:

– Hadi aç kapıyı hanım, dedi. Hazineyi onunla da paylaşalım.

Lâtife nine başını salladı:

– Tabi Mustafa'm, dedi. Hem sevaba gireriz böylelikle. İstersen komşuları da çağırayım ben…

Bakırcı Mustafa, kaşlarını çattı:

– Yoo, acele etme. Onları akşama çağıralım. Şimdilik Ali Osman'ı al içeriye.

Lâtife nine kapıyı açmıştı ki Ali Osman içeriye daldı:

– Bakırcı, bak ben onu bunu anlamam. Bu hazineyi paylaşmamız gerek. Payıma ne düşerse razıyım.

Bakırcı Mustafa:

– Sakin ol yahu, dedi. Tamam, paylaşacağız. Hele gel, şöyle bir otur bakalım. Bu ne hal? Soluk soluğa kalmışsın.

Ali Osman gösterilen yere oturdu. Çok heyecanlıydı. Bakırcı Mustafa'nın eline yapıştı:

– Çok dardayım çook! Haşhaş, toprağın altında kaldı, biliyorsun. Bu yıl mahsul parası alamayacağım devletten. Bütün ümidim üç-beş soğanla patatese kaldı. Onlar da ondurmaz beni. Bu hazineye gerçekten de çok ihtiyacım var Mustafa. Nerede hazine, hadi çabuk söyle!

– Sakin ol dedim ya Ali Osman! Önce bir kahve içelim, sonra konuşuruz o meseleyi. Endişelenme, istediğin olacak. Paylaşacağız hazineyi.

Az sonra Lâtife nine kahveleri getirdi. İki arkadaş fincanları ağızlarına götürürken birbirlerine bakıyorlardı.

Aradan bir saat kadar geçmişti. Ali Osman, Bakırcı Mustafa'nın evinden gülümseyerek çıktı. Geldiği yoldan geri dönüyordu. Gönlü bir kuş kadar hafiflemiş, âdeta bulutlarda geziniyordu. Her adımda dudaklarından aynı kelimeler dökülüyordu:

– Lâ ilâhe illallah!

Bahçe kapısına geldiğinde durup etrafa bakındı. Derin derin nefeslendi ve gözlerini semaya doğru kaldırarak:

– Allah'ım sana şükürler olsun, diye mırıldandı. Bizlere böylesine güzel bir fırsatı sunduğun için sana ne kadar şükretsek azdır. Senden söz eden birilerini

dinlemeye ne kadar hasret kalmışız da haberimiz yokmuş. Bütün sıkıntılarımızın sebebi senden uzak yaşamakmış. Tamamen dünyaya dalmışız. Sanki burada ebedî kalacakmışçasına şu fâni hayata sımsıkı yapışmışız. Gözlerimizi hırs bürümüş. Mal mülk, para pul derdine kapılmışız. Huzuru hepten unutmuşuz. Sen bizleri bağışla.

Yeleğinin cebinden çıkardığı kâğıdı açtı ve oradaki yazıyı tekrar okudu:

– Lâ ilâhe illallah, cennet hazinelerinin anahtarıdır.

Bu söz, Peygamber Efendimiz'in mübarek dudaklarından dökülmüş kutlu bir müjdeydi. Sabahleyin köye ulaşan yeni imam, asmanın altında tanıştığı Bakırcı Mustafa'yla bir süre sohbet etmişti. Köylünün durumunu öğrenince çok üzülmüş ve şöyle demişti:

– İnsanlar Allah'ın kendilerine verdiğine razı olmalılar. Yetinmeyi de bilmeliler. Öyle olurlarsa Allah onlardan razı olur. Kimse bu dünyada kalıcı değil. Niçin hâlimizden şikâyet ediyoruz? Ebediyen bu şekilde hayat sürüp gidecek miyiz? Dünya sevgisi her çeşit hatalı davranışın başıdır. Gönlünü bu sevgiye kaptıranlar sürekli aç olurlar. Doyma bilmezler. Oysa kanaat ne güzel bir zenginliktir.

Daha epeyce konuşmuşlardı. İmam söz arasında:

– Lâ ilâhe illallah, cennet hazinelerinin anahtarıdır, demiş ve bunun bir hadis olduğunu söylemişti. Bu söze ilâve olarak da "Bu dünya, ahretin tarlasıdır. Burada kim ne ekerse orada onu biçecektir. Öyleyse bize düşen, dünyadan çok cennet hazinelerini kazanmaya çalışmaktır." demişti.

Bu sözlerden çok etkilenen Bakırcı Mustafa, hemen kâğıt kaleme sarılmıştı. Yeni imamdan öğrendiği "Lâ ilâhe illallah, cennet hazinelerinin anahtarıdır." sözünü kaydedivermişti. Sonra da bu kutlu müjdeyi hanımı Lâtife nineye ulaştırmak için evinin yoluna düşmüştü.

Ali Osman, elindeki kâğıdı dudaklarına götürdü, öptü ve tekrar yeleğinin cebine yerleştirdi. Işıl ışıl gözlerle tarlaya baktı bir süre. Gülümsedi, sonra eğilip bir patatesin yaprağını şefkatle okşadı. Aklında Bakırcı Mustafa'nın imamdan aktardığı sözler vardı. Bu sırada ak sakalının çevrelediği dudakları sürekli kelime-i tevhidi mırıldanıyordu:

– Lâ ilâhe illallah, la ilâhe illallah...

O günden sonra köyde şikâyetler azaldı. Şükür

ifadeleri çıkmaya başladı ağızlardan. İnsanlar, inancın bereketiyle yaşıyorlardı artık. Yeni gelen imamla kanaatin en büyük zenginlik olduğunu öğrenmişlerdi ya…

* * *

ALDATAN ALDANMIŞTIR

İkram ettiğiniz ayran için teşekkür ederim, dedi Tarık. Haydi kal sağlıcakla nine. Düdüklü tenceren de hayırlı olsun.

Yüzü kırış kırış olmuş, ama sevimli mi sevimli yaşlı kadın gülümseyerek:

– Sağ ol evlâdım, diye karşılık verdi. Allah senden razı olsun. Eşim de çok sevinecek bu hediyenize. Onun adına da teşekkür ediyorum.

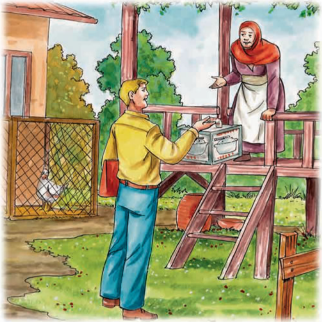
Gün öğleye varmaktaydı. Havada ılık bir rüzgâr esiyordu. Ağustos böceklerinin sesi geliyordu uzaktan. Tarık, şeftali ağaçlarıyla dolu bahçe içindeki patikadan yürüyerek yola çıktı. Elini güneşe siper ederek etrafa bakındı. Ta ilerideki kocaman incir ağacına dikkat kesildi. Orada, ağacın ardında bir çardak vardı. Tarık ilerlemeye devam etti. Epeyce yürüdükten sonra incir ağacının dengine gelmişti. "Allah vere de okuma yazması olmayan birileri olsa burada." diye geçirdi içinden. Koşar adım indi çardağın yanına kadar. Gözüne ilk çarpan şey, ateş üzerine konulmuş kara kazan oldu. Çardağın altındaki tel kümeste bir tavuk şaşkın şaşkın bakıyordu kendisine.

– Hayırdır inşallah evlâdım, birini mi aradın?

Tarık başını kaldırınca çardakta oturan yaşlı kadını gördü.

– Nine, dedi. Bir hayır sahibi gönderdi beni. İhtiyaç sahiplerine düdüklü tencere hediye ediyoruz. Sana da bir tane getirdim.

Yaşlı kadın, kaşlarını kaldırarak baktı Tarık'a. Gülümseyerek:

– Maşallah, dedi. Allah sevabınızı artırsın. Ama ben ve beyim yetmişini aşmış insanlarız. Bu yaştan sonra düdüklü tencereyi ne yapalım evlâdım? Sen onu ihtiyacı olanlara ver.

Tarık merdivene doğru biraz yaklaşarak:

– Nine sabahtan beri yoldayım, dedi. Artık çok yoruldum. Bir an önce şehre dönmek istiyorum.

Buradan daha ileriye gidecek hâlim kalmadı. Elimdeki son tencereyi sana bırakayım. Kimin ihtiyacı varsa sen ona ver, ne dersin?

Yaşlı kadın düşündü biraz. Aşağılara doğru baktı. Gülsümler'in çadırını görünce başını salladı ve:

– Olur, dedi. Şu aşağıdaki çadırda yaşayanlara veririm. Zaten çok fakirler. Sevinirler. Getir, ver bana o tencereyi.

Tarık tahta basamaklı merdiveni dikkatle çıktı. Köşke kurulu kanepeye oturdu. Tencereyi yaşlı kadına uzatırken:

– Bunu aldığınıza dair vereceğim kâğıda bir imza atıverin, dedi. Patrona bu kâğıtları teslim etmem gerekiyor.

Kadın duraksadı bir an. Derin derin baktı Tarık'ın yüzüne. Tarık telâşlandı:

– Yo, dedi. Endişelenecek bir şey yok. Sadece bir imza, hepsi o kadar. Şimdi şehre döndüğümde bana sorarlar tencereleri kimlere verdin diye. Ben de bu imzaları göstereceğim.

Kadın iki adımda Tarık'ın yanına geldi ve:

– Evlâdım, iyi dersin de ben imza bilmem ki, dedi. Okumuşluğum, yazmışlığım yoktur. Nasıl imza atacağım?

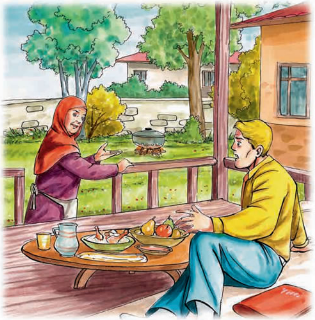

Tarık rahatlamıştı. Sesini yumuşatarak:

– O sorun değil, dedi. Şuraya bir parmak basarsınız, üzerini de çiziktiriverirsiniz olur biter.

Yaşlı kadın söyleneni yaptı. Tarık gitmeye davranıyordu ki:

– Yo, diye atıldı kadın. Bir şeyler ikram etmeden asla bırakmam seni. Zaten yorgunsun, otur dinlen biraz. Ben bahçeye iniyorum.

Tarık sevindi. Geriye yaslanarak karşı tepeleri seyretmeye başladı. Yorgunluk âdeta iliğine işlemişti. Göz kapaklarını dinlendirmek için kapadı. Sonra farkında olmadan uykuya daldı.

Tabak kaşık sesleriyle gözlerini açtığında ortada bir sofra vardı. Üzerine tavuk etleri konmuş bulgur pilavı, salata ve ayran, yufka ekmekle karşı konulmaz bir davet görüntüsüydü. Hemen sofranın

kıyısında iri şeftaliler ve sapsarı armutlar da hazır bekliyordu. Yaşlı kadın Tarık'ın uyandığını görünce gülümsedi ve:

– Uyumuşsun, dedi. Burada bir iki saat uyku, şehrin bir gün uykusuna bedeldir. Haydi gel oğlum, sofraya kurul bakayım. Benim biraz işim var. Kazanı boşaltacağım. Bir ihtiyacın olursa sesleniver.

Tarık çok şaşırmıştı. Bir şey diyemedi. Kadının merdivenleri inişini seyretti. Sonra yemeğe ve meyvelere bir göz attı. Daha fazla dayanamadı, kalkıp sofranın kenarına iliști. İştahla atıştırmaya başladı. Sıra meyvelere geldiğinde duraksadı bir an. Armutlardan birini aldı. Bir süre düşündü ve:

– Yok yok, diye geçirdi içinden. Bu insanlara karşı bunları insan olan biri yapamaz. Ama benim de geçinmem için bu işi yapmam gerekiyor. Allah'ım sen bana bir çıkar yol göster.

Karnını doyurdu, aşağıya indi. Yaşlı kadın boşalan kazana kovayla su dolduruyordu. Tarık'ı fark edince kovayı bıraktı ve:

– Gidiyor musun oğlum, diye sordu.

– Gidiyorum nine, diye cevap verdi Tarık. Benim için yaptıklarınızdan dolayı çok teşekkür ediyorum. Haydi kalın sağlıcakla.

– Dur, dur, diye atıldı yaşlı kadın. Doğruca çardağın altına koştu. Oradaki sepeti tuttuğu gibi getirip Tarık'ın eline verdi ve:

– Bunu da al, dedi. Bizim şeftaliler gibisi yoktur. Çoluk çocuğunla yersin. Hadi yolun açık olsun.

Tarık şaşkın şaşkın baktı sepetteki şeftalilere. Yüreğinin derinliklerinde bir acı hissetti. Bakışlarındaki şaşkınlık, mahzunluğa dönüştü. Gözlerini yaşlı kadının yüzünde gezdirdi.

– Allah senden razı olsun nine, dedi.

Gitmeden önce etrafa baktı uzun uzun.

"Bu topraklarda yaşayan insanların hepsi böyle." diye düşündü. "Hepsinin gönlü tertemiz. Ama ya ben? Benim ruhum kapkara... İnsanları aldatmakla gelip geçiyor ömrüm."

Gözleri kümese takıldı. Aynı anda da yediği yemek geldi aklına. Heyecanla:

– Nine, dedi. Kümeste gördüğüm tavuk nerede şimdi?

Yaşlı kadın gülümsedi:

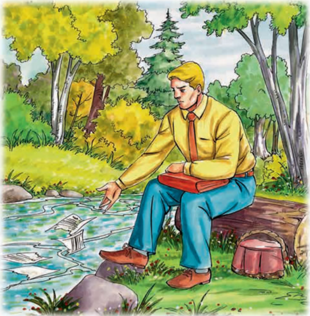
– Kestim onu!

– Neden?

– Yemeğe koydum.

– Yani bana mı ikram ettin o tavuğu?

– Evet, ne var ki bunda? Yoksa beğenmedin mi yemeği?

Tarık yutkundu. Ellerinin titrediğini hissetti. Ayakta duramadı, usulca yere çömeldi. Dirseğini sepete yaslayıp alnını dizine koydu. Yaşlı kadın telâşlanmıştı:

– Oğlum, ne oldu? Rahatsız mısın?

– Yok, dedi Tarık. Bir şeyim yok nine. Yalnız, benim için yaptıklarınız karşısında ezildim biraz.

Sizler, ne iyi insanlarmışsınız meğer.

– Niye ezilesin ki evlâdım, dedi kadın. Sen ta şehirden kalkıp buralara iyilik yapmak için geliyorsun. Bizim yaptığımızın bunun yanında ne önemi var ki?

Tarık, gözlerinde biriken yaşları fark ettirmemeye çalışarak kalktı, arkasını döndü:

– Allah sizden razı olsun nine, diye fısıldadı. Ben yola çıksam iyi olacak.

– Güle güle oğlum, güle güle! Ama ismini sormayı unuttum. Sahi neydi adın?

Tarık başını çevirmeden cevap verdi:

– İş başındayken Cemil, Hasan, Tahir ve daha bir çok şey idi. Ama şu andan sonra her zaman Tarık olacak… Adım Tarık benim.

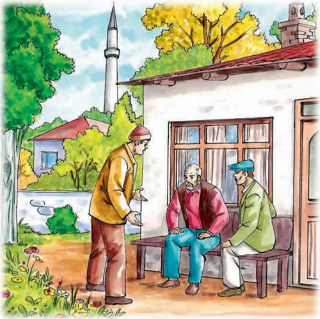
Ağır ağır yürüdü. Yaşlı kadın bir şey anlamamıştı bu sözlerden. Öylece baktı Tarık'ın ardı sıra.

Sonra kovasını aldı, çeşmenin yolunu tuttu. Bu sırada Tarık, Sazoluğu mevkiinde okuma yazma bilmeyenlere imzalattığı senetleri yırtmakla meşguldü.

Her yırttığı senedin isim kısmını okuyor ve aynı cümleleri söylüyordu:

– Ne hediyesi ninelerim, aldatmaya gelmiştim sizleri! Bu senetleri imzalatarak sizleri borçlandırmaya gelmiştim. Malınızı mülkünüzü elinizden almaya gelmiştim. Okuma yazma bilmiyor diye sizi saf sanmıştım. Meğer sizdeki feraset değme okumuşlarda yokmuş. Ben... Aldanmışım, ben! Artık dürüst bir iş bulmanın zamanı geldi. Allah'ım bugüne kadar yaptığım çirkin işlerden çok pişmanım. Aldatan bizden değildir, diyen Resul'ün hatırına bağışla beni...

GELECEK

Ne diyorsun sen Ferhat dayı? Kuşların yemesiyle koca tarlanın buğdayı biter mi hiç? Bence bu yaptığın iyi bir davranış değil. Hem birkaç aydır ne oldu sana böyle? Sanki bizim bildiğimiz Ferhat dayı gitmiş, yerine başka biri gelmiş. Nerde kaldı bizleri her gördüğünde iyilik yapmamızı öğütlediğin

günler? Bak şimdi kendi nasihatlerinin tersine davranışlar sergiliyorsun.

Ferhat dayı karşısında konuşan Ramazan'ın son cümlelerini duymadı bile. "Birkaç aydır ne oldu sana böyle?" sözünden sonra gözlerini yemenisinin ucuna dikti. İki ay önce yaşadığı olayın hayali içine daldı gitti.

Kasabadan dönüyordu o gün. Sülüklü denilen mevkiye gelince traktörü durdurup aşağıya atladı. Kayalıkların dibindeki eski çeşmeden avuç avuç su içti. Bir tümseğin üzerine oturdu, karşı yamaçtaki tarlasına baktı. Mayısın hâkim rengi olan yeşil, her yeri kaplamıştı. Ekinler gövdeleri üzerinde yükselirken, rüzgârla bir o yana bir bu yana yatıyordu. Aşağıdan yukarı doğru esen rüzgârın her hamlesinde ekin tarlası üzerinde yemyeşil dalgalar oluşuyordu. Bu manzarayı hayran hayran seyretti Ferhat dayı. Ayağa kalkıp traktöre binerken gözlerini ekinlerden ayırmadan mırıldandı:

– Haziran başında rafyaları gersem iyi olacak. Kuşlar bir dadanırsa bu yeşil başaklara, çok zarar verirler çok... Ne dersin Sıdıka, doktorun dediklerinden sonra bunu yapmaya mecburuz, değil mi?

Ferhat dayı, traktöründen bir cevap bekler gibi sustu. Başını eğip alnını direksiyon simidine yasladı. Hüzünlenmişti.

– Biliyor musun Sıdıka, ölüm beni asla ürkütmüyor. Kabri, dostlarıma açılan bir kapı olarak hayal ettim hep. Düşünebiliyor musun, başta yüce Mevlâ olmak üzere peygamberler ve Allah dostları hep orada. İnşallah yakın dostlarım, akrabalarım ve hanımım da orada. Ölümüm bir anlamda onlara kavuşmak olacak.

Gözleri doldu. Titreyen sesiyle sözlerine devam etti:

– Ama bugün duyduğum sözler beni derinden sarstı Sıdıka. Hastalığımın adı kemik erimesiymiş. Yaşlandıkça artacakmış bu rahatsızlığım. Sadece bununla kalsa inan üzülmezdim Sıdıka. Beni korkutan, böylesine üzen şey, başkalarına muhtaç duruma düşecek oluşumdur.

Sıdıka diye seslendiği, altındaki eski model traktörüydü. Ona hep böyle hitap ederdi Ferhat dayı. Çok sevdiği rahmetli eşinin adıydı Sıdıka. Hayattayken eşiyle her şeyini paylaşmaya çalışırdı. Neşesini, hüznünü, derdini, sırlarını… Onun vefatından sonra ismini bu traktöre vermişti. O gün bugündür sevincini, hüznünü traktörüyle paylaşıyordu.

– Bundan sonra ambarı dolu tutmalıyız Sıdıka. Ele güne muhtaç olmamak için şimdiden mahsulü depolamalıyız. Ne demişler; karıncadan ibret al, yazdan kışa hazırlan! Biz de aynen öyle yapacağız işte. Mademki hastalık beni yatağa düşürecek, artık mahsulün bir kısmını o günler için saklamamın sakıncası olmaz herhâlde. Bundan sonra bir kuruşun, bir danenin hesabını yapmalıyız. Şimdiye kadar yeterince yardım ettik. Gayri yardım etmesem Rabbim beni mazur görür herhâlde. Dilenci konumuna düşmem daha mı iyi olur sanki? Ambarda duran

buğdayları da fakirlere dağıtma düşüncesinden vazgeçmeliyim artık.

Böyle demiş ve o günden sonra tedbirli davranmaya başlamıştı Ferhat dayı. İlk iş olarak, kasabadan getirdiği rafyaları ekinlerin üzerine germişti. Böylelikle, taze başakların kuş sürüleri tarafından yenmesini önlemişti. Diğer tarlalardaki ekinlere kuşlar konup kalkarken Ferhat dayının buğdayları güvendeydi artık. Rüzgârda pır pır eden rafyalar, tarlaya bir çeşit korkuluk olmuştu. Kuşlar rafyaların sesinden ürküyor, ekinlere yaklaşmıyorlardı. Bununla da kalmadı Ferhat dayı. Eskiden yaptığı gibi yoksullara yiyecek giyecek ve para yardımı yapmak yerine kimseye belli etmeden mahsulünü bir köşeye istif etmeye başladı.

Köylüler ondaki bu değişikliği daha ilk gün fark etmişlerdi. Yoldan gelip geçenler, yamaçtaki tarlada güneşle parlayan renkli rafyalara başlangıçta bir anlam verememişlerdi. Fakat yardımseverliğiyle tanınan bu yaşlı adamın, artık yoksullara bir şey vermediğini görünce durumu kendisine sormaya başlamışlardı.

– Hayrola Ferhat dayı, ne oldu sana böyle?

– Yahu Ferhat dayı, biraz değiştin. Ne dersin, yanılıyor muyum?

– Ferhat dayı, bir derdin mi var? Tedirgin görmeye başladık seni…

– Ferhat dayı, tarlaya rafya germişsin, niçin yaptın bunu?

Nihayet bir gün dayanamadı Ferhat dayı. Polat Mehmet'in kahvesinde durumu anlatıverdi köylüye:

– Hastayım, dedi. Belki de yatalak olacağım. Elim ayağım iş tutamayacak. Sürünerek yaşamaya mahkûm olacağım evimde. O günlerde kimseciğe muhtaç olmamak için şimdiden tedbirimi alıyorum. Ne olur beni mazur görün.

Sinek vızıldasa, o an için büyük bir gürültü sayılacaktı. Herkes şaşkındı Ferhat dayının sözleri karşısında. Kimseden çıt çıkmıyordu. Nefesler bile tutulmuştu âdeta. Neden sonra Ramazan'ın sesi duyuldu:

– Bunun için mi tarlaya rafya gerdin dayı? Kuşlar buğdayları yemesin diye ha?

– Evet. Biliyorsun ki buğdaylar henüz yeşilken kuşlar ekinlere sürüler hâlinde dadanırlar.

Ramazan bu söz üzerine birden parlayıvermişti. Ferhat dayı, yemenisinin ucuna bakmayı bıraktı. Usulca kalktı, kapıya yöneldi. Eşiğe geldiğinde gözleri buğulanmıştı. Geriye döndü, oradakilere mahzun mahzun baktı ve:

– Beni mazur görün, diye inledi. Çıktı, gitti. Evine doğru yürüyordu ki, Ermişlerin Duran'a rastladı. Duran mahcup bakışlarla süzdü Ferhat dayıyı. Boynunu büktü ve:

– Ferhat dayı, dedi. Harman zamanı bana iki çuval daha buğday verebilir misin?

Hemen "Hayır." diyemedi Ferhat dayı. Bunca yıl isteyene vermişti hep. "Yok!" dememişti kimseye. Zaten diyemezdi de. Ama bugün iş başkaydı. Düşünür gibi yaptı. Çaresizliğini yüzüne yansıtmaya çalışarak:

– Bakarız çaresine, dedi. Gün ola, harman ola.

Aradan günler geçti. Mevsim yaza döndü. Başaklar sarardı, buğdaylar olgunlaştı. Köylüler ekinlerini biçmeye, mahsullerini kaldırmaya başladılar. Ferhat dayı harman yerinde yığılı duran buğdayları traktörünün kasasına yükledi. Yerde bir tek dane bile bırakmadı. Sonra traktöre atladığı gibi yola koyuldu. Düşünceliydi. Şimdi ihtiyaç sahipleri beklenti içine girecekti. Bazıları gelip buğday isteyecekti. Ne diyecekti ki onlara? En iyisi buğdayı köye hiç götürmemekti. Kararını verdi. Kasabaya, doğruca pazara gidecekti. Mahsulü satacak, paraya çevirecekti. Döndü.

Dik yokuşu yavaş yavaş tırmanırken kazandığı parayı kime emanet edeceğini düşünüyordu. Onun da çaresini buldu. Kayını Zahireci Hüseyin'e verecekti. Zaten şimdilik paraya ihtiyacı yoktu. Gün gelir, alırdı ondan parasını.

Yokuşu aşmak üzereydi ki çınarın gölgesinde dikilen Osman'ı fark etti.

– Hay Allah, diye mırıldandı Ferhat dayı. Şimdi ne yapacağım ben?

Osman yolun kıyısına kadar geldi, beklemeye başladı. Ferhat dayı dalgınmış gibi bir tavır takınarak gözlerini traktörün önüne dikti. Öylece geçti Osman'ın önünden. Osman arkasından bağırıyordu:

– Ferhat dayı, dur! Buğdaylar…

Ferhat dayı, gaza bastı. Traktörün çıkardığı gürültü Osman'ın sesini bastırdı. Ferhat dayı, içi sızlaya sızlaya aştı tepeyi, gözden kayboldu.

Epey bir zaman sonra pazar yerine vardı. Dönüp kasaya bir göz atmıştı ki dondu kaldı:

– Aman ya Rabbi, bu da ne böyle?

Düşercesine indi traktörden. Römorkun arka kapağı açılmıştı. İçerde birkaç teneke buğday kalmıştı.

– Eyvah, diye haykırdı Ferhat dayı. Aceleyle iyi kapatmamışım kapağı!

Üzüntüden ve şaşkınlıktan ayakta duramaz oldu. Kasaya yaslandı. Eli ayağı titriyordu. Etraftan birkaç kişi gelip ne olduğunu sordu.

– Hiç, dedi. Hiçbir şey olmadı.

Kasadaki buğday yokuşu çıkarken dökülmüş olmalıydı. Ferhat dayı, kendini biraz toparlayınca traktöre bindi. Geldiği yoldan geri dönüyordu. Yolda sık sık hayıflanıyor, elini dizine vuruyordu.

– Sana o buğdayları kim verdi ki, kimden esirgedin? Görüyorsun ya Sıdıka, ne hâllere düştük…

Gözleri acıyla yanmaya başladı. Ağlıyordu Ferhat dayı. Yanaklarına süzülen gözyaşları esen rüzgârla geriye doğru savruluyordu. Yol boyunca arkası

kesilmedi bu gözyaşlarının. Nihayet yokuşun başına gelmişti. Aşağıya bakınca yanılmadığını gördü. Ta yokuşun bittiği yere kadar asfaltın üzeri buğdaylarla kaplıydı.

Osman çalılardan derlediği bir süpürgeyle yoldaki buğdayları bir araya toplamakla meşguldü. Ferhat dayının geldiğini görünce doğruldu. Alnında biriken terleri sildi eliyle.

Ferhat dayı, traktörü durdurdu. Osman'ın kan-ter içinde kalmış yüzüne mahzun mahzun baktı. Sonra da gözlerini yoldaki buğdaylara dikti. Karıncaları fark etti hayal meyal. Güneşle parlayan siyah karıncalar harıl harıl buğday taşıyorlardı. O kadar çoktular ki…

– Ferhat dayı, dedi Osman. Yanımdan geçip gittin, ama beni fark etmedin. Durmanı söylemiştim arkandan. "Buğdaylar dökülüyor." diye bağırmıştım var gücümle. Fakat duymadın bile. Arkana bakmadan traktörü sürdün gittin. Allah aşkına ne kadar dalgındın öyle!

Ferhat dayı yere çömeldi. Osman'ın bir araya topladığı buğday tepeciğine daldırdı ellerini. Sonra başını kaldırarak:

– Fark ettim Osman, diye sızlandı. Fark ettim seni. Ama gelecek endişesi gönlümün gözlerini kör etmişti. Görmezden geldim seni. Sesini de duymuştum aslında. Ama buğday istediğini düşünmüştüm o an. Durmadım. Buğdayları pazara götürüp satmayı plânlıyordum. Meğer Allah'ın da başka plânı varmış benim hakkımda. Şu hâlime bak Osman. İşte buna şefkat tokadı derler. Görüyorsun değil mi?

Osman donuk donuk baktı Ferhat dayıya. O ise hâlâ konuşuyordu:

– Yaa, üç beş kuşun, beş on garibanın hakkı da vardı bu mahsulün içinde. Ben onları da kendimin zannettim. Şimdi o kuşlar bu buğdayları yiyemez. Çünkü eskisi gibi taze ve tatlı değil bunlar. Ama bak, tam karıncaların dişine göre şu buğdaylar. Allah, öyle de olsa böyle de olsa bana ait olmayanı benden alıyor.

Ferhat dayı karıncaları izledi bir süre. Sonra kalktı Osman'ın dengine geldi ve:

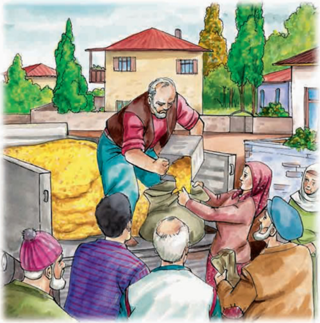
– Haydi, dedi. Gün batmadan buğdayları toparlayalım. Sen bana da bir çalı süpürgesi yapıver.

Osman koştu, bir süpürge hazırlayıp Ferhat dayıya verdi. Beraberce asfaltın üzerindeki buğdayları bir araya getirmeye başladılar. Bir ara Ferhat dayı:

– Osman, dedi. Karıncalara bir zarar verme. Onlar kendilerine ait olanı alıyor.

Akşama doğru iş bitmiş, buğdaylar yine teneke ile kasaya doldurulmuştu. Bu kez önceki kadar titiz davranmadı Ferhat dayı. Traktöre bindiler. Köye girdiklerinde Ferhat dayı kasayı köy meydanında bıraktı ve oradaki köylülere seslendi:

– İhtiyacı olan gelip buğdaylardan istediği kadar alsın. Biraz taşlı ve topraklı ama olsun. Sudan geçirir, buğdayını ayıklarsınız. Temiz buğday isteyen de evime gelsin. Ambarda buğdaylarım var. Ondan vereyim.

Köylülerden bazıları çuval getirmek için evlerine doğru koşmaya başladı. Osman da koştu. Az sonra beş on kadar ihtiyaç sahibi köylü, kasaya çıkmıştı bile. Ramazan usulca Ferhat dayıya yaklaştı ve:

– Dayı, dedi. Sen hastasın, unuttun mu? Bunların bir kısmını da kendin için alıkoysana. Bütün buğdayları dağıtırsan halin nice olur? Niçin böyle yapıyorsun? Biraz da geleceğini düşün…

Ferhat dayı acı acı gülümsedi. Gözlerini kasada çuvallarını doldurmakla meşgul olan köylülere dikerek:

– Doğru söylüyorsun; hastayım ben, dedi. Ama sabredeceğim, Yüce Mevlâm'ın bunun için de bir plânı vardır elbet. Asıl hastalık, cimrilikmiş Ramazan. Meğer bu benim hastalığımdan daha beter bir hastalıkmış. Geleceğimi düşünme konusuna gelince... Bundan sonra "gelecek" deyince ahireti kastedeceğim. Ve şu an inan ki geleceğimi düşündüğüm için buğdaylarımı şu garibanlara dağıtıyorum. Geleceğimi... Yani ahiretimi!

Ramazan bir şey demedi. Biraz düşündü. Sonra sessizce evinin yolunu tuttu. Giderken ambarındaki buğdaylarının, ihtiyacından çok çok fazla olduğunu düşünüyordu. Kendi kendine mırıldandı:

– Acaba buğdaylarımın bir kısmını daha mı versem ihtiyaç sahiplerine? Yok canım, yeterince verdim zaten. Ama bir iki çuval daha versem ne olur ki...Yok yahu, seneye veririm.

Durdu, geriye döndü. Bir Ferhat dayıya, bir köylülere baktı. Tekrar yürümeye başladı.

– En iyisi hanıma bir danışmak galiba. Ama öncelikle "gelecek" deyince ne anlayacak onu sorayım. Ondan sonra danışırım bu konuyu.

Bu sıra, kasanın yanına gelen bir köylü, mahzun mahzun etrafına bakıyordu. Ferhat dayı onu fark etmişti. Yanına çağırdı ve:

– Sen onlardan daha talihliymişsin, dedi. Hadi gel benimle. Sana tertemiz buğdaylarımdan vereyim.

Köylü sevindi. Beraberce yola koyuldular. Ferhat dayı ufka baktı. Gün batmak üzereydi. Ay çoktan kendini göstermişti bile. O hilâle yakın hâliyle, gülümseyen bir insan dudağını andırıyordu.

* * *

CENNET KARŞILIĞINDA

Gülşen, yattığı yerden doğruldu. Kapı aralığından içeriye süzülen ışığın aydınlığında saatin kaçı gösterdiğini anlamaya çalıştı. Fakat akrep ve yelkovan, gecenin karanlığında fark edilmiyordu.

Kalkıp kapıya yöneldi. Sehpanın yanından geçerken saati aldı. Ayaklarını ucuna basarak salona doğru ilerledi. Kapının kenarında durup içeriye bir göz attı. Çalışma masasına dirseklerini yaslamış, önündeki kâğıtları inceleyen eşini gördü. Hüzünle şekillendi kaşları. Birkaç dakika öylece bekledikten sonra elindeki saate baktı ve:

"Gecenin üçü…" diye geçirdi içinden. "Bu durum daha ne kadar sürecek böyle ya Rabbi!?"

Dönüp tekrar yatağına uzandı. İki elinin işaret parmaklarıyla saatin tiktaklarına ritim tuttu. Bu sırada dudaklarında usulca süzülen cümleler, odayı dolduran alaca karanlığa bir sitem gibiydi:

"Tam dört gündür uyumuyor. Geceler gündüzlere karıştı."

Saati yastığın altına soktu. Yorganı başına çekerken içten içe dua ediyordu:

"Allah'ım, senin için çıktığı bu yolda eşimden yardımını esirgeme. Yalnız ve ümitsiz bırakma onu."

Dış kapının gıcırdadığını duyunca dikkat kesildi. Merakla kalktı, salona yürüdü. Işık söndürülmemişti. Gözüne ilk çarpan şey, masadaki teksir kâğıtları oldu.

Üzerinde liste bulunan bir kâğıdı aldı. Bitişik harflerle özensizce karalanmış yazıları bir çırpıda okudu.

– Demir	:	5.000 YTL
– Halı	:	6.000 YTL
– Cam mozaik	:	2.500 YTL
– Çini	:	5.000 YTL
– Sıva	:	3.000 YTL
– Kubbe	:	30.000 YTL

Kâğıdı yerine koydu. Masanın diğer ucuna baktı. Orada, Kur'ân-ı Kerîm'in sayfaları arasına iliştirilmiş bir kâğıt daha vardı. Uzandı aldı onu. Bu kâğıttaki yazı diğerlerinden farklıydı. Her harfe ayrı bir özen gösterildiği ilk bakışta anlaşılıyordu. Bir cümleden ibaret olan bu yazıyı sesli bir şekilde okudu:

"Allah'ın mescitlerini ancak Allah'a ve ahirete inanan, namazını kılan, zekâtını veren ve Allah'tan başka kimseden korkmayanlar imar edip şenlendirir."

Pencerenin perdesini araladı ve dışarıya baktı. İlerideki caminin minaresini seyretti bir süre. Akşam yemekte geçen konuşmaları hatırladı ve gülümseyerek alnını cama yasladı.

"Göreceksin Gülşen" diye söze başlayan eşi ne kadar da heyecan doluydu. "Göreceksin, iki aya kalmayacak, şu minareden ezan sesleri yükselecek."

"İnşallah." diyerek iç geçirmişti Gülşen de.

"İnşallah tabi. İnan çok, ama çok gücüme gidiyor bu durum. Yahu burası Müslüman köyü değil mi? Nasıl olur da camimizin bir imamı olmaz? Niçin minaremizden ezan sesi duyulmaz? Niye benim de köyümün semaları Allahüekber sedalarıyla süslenmez?"

"Sabret Bey, olur inşalah…"

"Müftü Efendi söz verdi. Yıkılmaya yüz tutmuş

kubbeyi onarırsak ne yapıp edip bize bir imam bulacağını söyledi. Göreceksin Ramazan ayı girmeden bu işi halledeceğiz. Ondan sonra sabah namazlarına saat ziliyle uyanmak yerine ezan sesiyle kalkacağız."

Seyfettin yatağında dönüp duruyor, bir türlü uyuyamıyordu. Bazen nefes almakta bile zorlanıyordu. Öyle durumlarda kalkıp odanın içinde, salonda, mutfakta dolaşıyor, biraz rahatlayınca yeniden uzanıyordu yatağa.

– Allah'ım bu ne biçim sıkıntıymış öyle, diye mırıldandı.

Kapının tıkırdatıldığını duydu. Sırtına âdeta diken gibi batan yataktan fırlayıp açtı kapıyı.

– Ali İhsan, hayrola?

– Uyku tutmadı birader, sana geldim. Eğer rahatsız ediyorsam geri döneyim.

Seyfettin telâşlandı.

– Yo yo! Ne rahatsızlığı, bilâkis tam zamanında geldin. Geç içeriye!

Ali İhsan derin bir nefes aldı. Kapının kenarına yaslanarak arkadaşına baktı.

– Korkuyorum Seyfettin.

Seyfettin meraklandı birden:

– Neden korkuyorsun?

– Bu işi elimize yüzümüze bulaştırırsak nasıl bakarız köylünün yüzüne?

Seyfettin cevap vermedi. Belli belirsiz seçilebilen mezarlığa daldı gitti gözleri. Çocukluğunda yıldızlardan geldiğini iddia ettiği çekirge seslerini dinliyordu.

Ağustos gecelerine özgü berraklık vardı havada.

– Caminin iki ay içerisinde onarılabileceğine ikimizden başka inanan yok. Bu yüzden kimse parmağını bile kıpırdatmıyor. Nereden para bulup da bir şeyler yapacağız? Hem Ramazan ayı da yaklaşıyor. Eğer kubbeyi yıkmasaydık, köylüler en azından teravih namazlarını camide kılabilecekti. Şimdi o imkân da kalmadı. Sence biz kubbeyi yıkmakla hata mı ettik Seyfettin?

Sadece hata kelimesini duymuştu. Dönüp sert sert baktı arkadaşına.

– O nasıl söz öyle? Sakın bir daha böyle konuşma. Biz bütün kalbimizle inanarak bir işe girdik. Allah'ın izniyle bunun üstesinden geleceğiz. Endişelenebilirsin, sıkıntıyla yatıp sıkıntıyla kalkıyor da olabilirsin. Ama "hata" deme buna. Asıl hata nedir sana söyleyeyim mi? Kendi evlerimizin bakımını yaparken Allah'ın evini yıkık dökük, boynu bükük koyuşumuzdur. Köylünün yüzüne nasıl bakacağını düşünmeyi bırak! Rabbimizin yüzüne nasıl bakacaktın asıl onun derdini çek!

Ali İhsan, söylediğine bin pişman olmuştu. Özür diler gibi:

– Haklısın, diyebildi sadece.

Seyfettin, arkadaşının omzunu kavradı.

– Üzülme, Allah bizimle beraberdir. Köylülerin karşısında duruşumuz sağlam olmalı. Bizim yılgınlığımızı görürlerse, hepten gevşeyiverirler. Biz bir çığır açtık Ali İhsan! Köye hareket, ardından da sağanak sağanak bereket gelecek. Temizliğinden, saflığından bir şey kaybetmemiş insanlarımız kıpırdanacak, heyecanla coşacaklar. Coştukça kaplarına sığmayacaklar. Pörsümüş, büzüşüp kalmış gönüller kanatlanacak. Sabret ve biraz zaman tanı bu insanlara. Onlar, inanıp ikna olurlarsa ağızlarındaki tek lokmayı bile vermekten çekinmezler, bundan emin ol.

Ali İhsan'ın gönlündeki sıkıntı biraz azalmıştı. Seyfettin soluklandı, gülümseyerek:

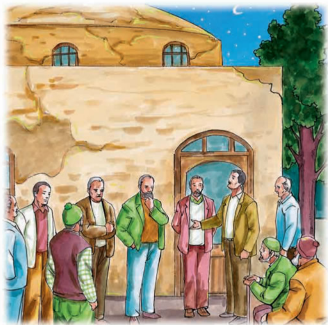
– Neyse, sabah ola hayrola. Gün doğmadan neler doğar. Var git, yatağına yat. Yarın görüşürüz, dedi.

Ali İhsan başını salladı:

– Sabah ola hayrola…

Geldiği yoldan geri dönüp karanlığa karıştı.

Günler Ali İhsan'ın inadına çabuk geçiyordu. Güneş her akşam Demir dağının ardına çekilirken, camiye biçilen iki aylık takvimden bir yaprağı da sıyırıp götürüyordu.

Ali İhsan'ın evinde akşam yemeği için sofra donatılmıştı. Bütün aile sofra başında yerini almıştı. Gülşen göz ucuyla kocasını izliyordu. Sofranın bir ucunda iki küçük kız çocuğu yan yana oturuyordu. İlk defa bir akşam yemeğinde bu kadar sessizdiler. Kaşıklar çorbanın içinde dönüp duruyor, ama bir kez olsun ağızlara götürülmüyordu. Ali İhsan, sofranın

motiflerine bakıyordu. Düşünceli gözleri, bu motifleri şişiriyor, büküyor, renklerini birbirine karıştırıyordu.

– Bey, bir doktora görünsen diyorum. Bak ağzının içindeki yaralar boğazını ve dudaklarını da sardı. Tükürüğünü bile yutamaz hâle geldin. Senin için endişelenmeye başladık. Bey, beni duyuyor musun?

Ali İhsan başını kaldırdı.

– Affedersin hanım, dedi. Dalmışım. Ne diyordun?

Gülşen çocukları işaret etti.

– Deminden beri seni izliyorlar. Eğer birkaç lokma atıştırmazsan onlar da aç kalacaklar. Bilirsin huylarını…

– Bilmez miyim, diye mırıldandı Ali İhsan.

Kendisini mahzun bakışlarla süzen çocuklara gülümsemeye çalıştı. Dudaklarındaki yaranın tesiriyle yüzü gerildi. Dişlerini sıkarak acısını bastırmayı denedi. Zorla yutkundu.

– Kusura bakmayın çocuklar, hâlimi görüyorsunuz. Birazcık rahatsızım. Siz bana aldırmayın. Yiyin yemeğinizi. Hadi bakalım, tüm kaşıklar çorbaya…

Kızlar tepki vermediler. Sofradaki sessizliği telefonun gürültüsü bozdu. Gülşen Hanım, büyük kızına baktı.

– Nilgün, telefona bakıver kızım.

İsteksizce kalktı Nilgün. Ayaklarını sürüyerek telefona doğru yürüdü. Ahizeyi alıp kulağına götürdü. Aynı anda yüzünde sevinç kıvrımları beliriverdi.

– Dayıcığım! Seni çok özledik, ne zaman geleceksin?

Ali İhsan'la Gülşen bakıştılar.

– Babam çok kötü bir şekilde hasta dayı. Ağzının her yeri yara bere içinde. Üstelik bir haftadır da uyumuyormuş. Annem söyledi. Cami için para bulamadı ya, ona üzülüyor. Dayı, bayramda bana çok para verir misin? Borç olarak tabi. Büyüyünce geri öderim. Verdiğin paraların hepsini babama vereceğim!

Ali İhsan kaşlarını çattı:

– Pes doğrusu hanım, bunu çocuklara söylemek zorunda mıydın, diye sitem etti. Gülşen Hanım, bir şeyler söylemeye davranmıştı ki Nilgün'ün sesi duyuldu:

– Babacığım, dayım seninle konuşacakmış!

Ali İhsan sakin olmaya çalışarak kalktı, ahizeyi kızından aldı.

– Merhaba Durmuş, sakın kulak asma bu deli kızın söylediklerine. Olayı abartıyor. Sen nasılsın bakalım?

Durmuş neler olup bittiğini merak etmişti. Israrla cami meselesini sordu. Ali İhsan, dayanamadı ve uzun uzadıya anlattı. Durmuş bir kahkaha attı ve:

– Çılgınsın enişte ya, dedi. Senin neyine camiyi onarmak? Namazlarını evinde kılsan olmuyor mu sanki?

Ali İhsan cevap vermedi. Zaten bozuk olan morali, kayınının tavrıyla iyice bozulmuştu. Belli etmemeye çalışarak konuşmayı kısa kesti. Söylene söylene sofranın kıyısına ilişti.

– Al bir tane daha! Sanki buradakiler yetmezmiş gibi bir de gurbetçilere malzeme olduk yahu. Neymiş efendim, çılgının tekiymişim! Bir de gülmesi yok mu, işte en yaralayıcı tarafı o. Kendimi zor tuttum vallahi!

Gülşen Hanım, elini eşinin dizine koydu.

– Sakin ol Bey. Durmuş iyi çocuktur aslında. Eminim maksadı seni incitmek değildir. Kaba saba konuşur, ama yüreği inceciktir onun.

Ali İhsan sakinleşti biraz. Gülümseyerek karısının elini tuttu. Kızlara bakarak:

– Hadi yine iyisiniz, dedi. Dayınız Deli Durmuş bayramda köye dönüyormuş. Kim bilir Almanya'dan sizlere neler neler getirecek!

Bir kere daha tebessümler belirdi yüzlerde. Herkes kaşığını besmeleyle çorbaya daldırdı.

Ertesi gün Ali İhsan, kubbesiz caminin önünde Seyfettin'le karşılaştı. Bir süre bakıştılar.

– Bu köy imamsız, camisiz kalmamalı, dedi Ali İhsan. Tam altmış yıl önce nasıl yapıldıysa yine öyle yapılmalı. Dedelerimiz, babalarımız şu duvarları

inşa etmek için Demir dağını âdeta buraya taşımışlar. Şu taşlara bak Seyfettin. Nasıl da iri iriler. Her biri neredeyse masa kadar büyük. Bunları, bütün imkânsızlıklara rağmen ta oradan köye nasıl getirebildiklerini aklım almıyor.

Seyfettin, arkadaşının omzuna yaslandı.

– Seferber olmuş herkes, dedi. Cami tamam oluncaya kadar kimse kendi işine gitmemiş. İnsanlar bu taşları getirebilmek için canla başla çalışmışlar.

Ali İhsan boynunu büktü. Hüzünlü bir eda ile:

– Bir de bizim hâlimize bak, diye hayıflandı. Güya torunlarıyız onların. Ne torun ama! Miraslarını onaramayacak kadar heyecansız gönüllere sahibiz. Ne olurdu sanki biz de tıpkı dedelerimiz, babalarımız gibi şahlanabilseydik. Şimdi onların hallerini pek merak ediyorum doğrusu. Mezarlarında, köyümüzün ezan sesine hasret kalışını neye yoruyorlardır dersin?

Seyfettin güldü. Ali İhsan tuhaf tuhaf ona baktı:

– Hayrola, komik bir şey mi söyledim? Niçin güldün?

– Yok be aslanım. Sana gülmedim. Şu bizim Çopur Mustafa var ya, ikindiden sonra beni aradı. Trakya'daymış.

– Ne olmuş Trakyada'ysa? Bunda gülünecek bir şey mi var?

– Yahu sözümü kesme de dinle hele. Dün akşam, Almanya'dan senin Deli Durmuş, Mustafa'yı aramış. Kimden duydu bilmem ama Çopur'a bu caminin durumunu anlatmış. Kafa kafaya verip "Namazımız niyazımız yarım yamalak, bari doğru dürüst namaz kılanlara yardımcı olalım." demişler. Sonra da Avusturya'daki Kerim Aliy'e, Fransalı Tahsin'e ulaşıp onları durumdan haberdar etmişler. Anlayacağın, köyün gurbetçileri bu işe sahip çıkıyor. İş tulumlarını yeniden giyme vakti geldi.

Ali İhsan duyduklarına inanamadı. Ama Seyfettin şakayla da olsa yalan söyleyecek biri değildi. Ne diyeceğini bilemedi bir an. Kendini toparlayınca ilk sözü Allah'a hamdetmek oldu. Arkasından da:

– Kimin kayını be, diye haykırdı. Deli, deli ama akıllı delilerden bizim Durmuş. Şimdi kim tutabilir ki bu köyü?

Seyfettin yürüdü, caminin duvarlarını sevgiyle okşadı.

– Allah'a binlerce şükürler olsun. İşimiz çok kolay olacak bundan sonra. Durmuş, pencere ve cam

masraflarını; Çopur Mustafa, caminin bütün demirlerini; Kerim Ali, en kalitelisinden olmak üzere halıları; Fransalı da sıva, mozaik ve cam masraflarını üstlenmiş. Üstelik bütün bunlarla da yetinmeyip komşu köylerin gurbetçilerine de ulaşmaya çalışıyorlarmış.

Bir gün sonra haber tüm köye yayılmıştı. Bu umulmadık gelişme yüreklerde bir heyecan dalgası

oluşturdu. Biberci Fuat iki bin beş yüz YTL'yi getirip Ali İhsan'ın önüne koydu. Cambazların Garip, beş bin YTL ile bu hayır yarışında yerini aldı.

Ustalar çağrıldı. Köylüler harıl harıl çalışmaya başladılar. Gün batıyor, ama iş durmuyordu. Etraf aydınlatıldı, çalışmalar gece yarılarına dek sürdü.

Civar köylerden de yardımlar gelmeye başladı. Ürküt köyünden Bahattin Koca, üç bin YTL'yi oğlu İbrahim'le göndermişti. Bununla yetinmeyip "Daha ne lâzımsa elimizden geldiğince, üzerimize düşeni yapmaya hazırız; yeter ki haber yollayın." demişti. Köylüler çevre köylerden, hatta ilçelerden bile yardımların gelmeye başladığını görünce daha bir heyecanla çalışmaya başladılar.

Ali İhsan, ustaların "Bir kavak ağacı lâzım." sözünü köylülere iletti. Orada kim var kim yok, birkaç dakika içinde hepsi ortalıktan kayboluvermişti. Çok geçmeden geri döndüler. Her birinin elinde henüz kesilmiş, ince kavak gövdeleri vardı. Köylüler coşmuştu. Bazıları, elinde kazma kürek, ustaların göstereceği bir işi yapmak için hazır bekliyordu. Bazıları da yapacak bir iş bulamayınca çalışanlara su dağıtıyordu.

Seyfettin yer yer bu manzarayı seyrediyor, "Demek atmış yıl önce bu cami böyle bir gayretle yapılmış." diye mırıldanıyordu.

Bir ara Ali İhsan, sürekli etrafında dolaşan Davut'un bir şeyler söylemek istediğini fark etti. Merakla ona baktı. Davut utana sıkıla:

– Abi şu an benim param yok, diye sızlandı. Yok ama, pancarı satınca olacak. Ben yedi yüz YTL vermek istiyorum. İnsanlar sana çok güvenirler. Benim yerime bu parayı birinden borç alıp inşaatta kullansan... Ben pancar zamanı sana ödesem, olmaz mı?

Ali İhsan, Davut'u baştan ayağa süzdü. Onun yüzündeki samimiyeti görünce tebessüm etti.

– Kaloriferciye sekiz yüz YTL borcumuz var. İstersen senin üstüne yazdırayım onu. Zamanı gelince ödersin.

Davut'un sevinci yüzüne yansıdı. Bu teklifi hiç düşünmeden kabul etti.

Ali İhsan, bu fedakâr insanın "Allah'ım sana şükürler olsun." diyerek uzaklaşışını hayret ve hayranlıkla izledi. Bu sıralar sık sık tekrar ettiği âyetin mealini bir daha okudu:

"Allah'ın mescitlerini ancak Allah'a ve ahirete inanan, namazını kılan, zekâtını veren ve Allah'tan başka kimseden korkmayanlar imar edip şenlendirir."

Gülşen Hanım sabahın erken saatlerinde kulağına gelen bir sesle gözlerini açtı. Pencereden camiye baktı. Minarenin ışıklarını görünce heyecanlandı. Demin duyduğu sesin tekrarını bekledi. Ardından da:

– Bey uyan çabuk, diyerek telâşla kocasını sarstı.

Ali İhsan gözlerini açtı. Karısına bakarak neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Tam bu sırada minareden yayılan ezan sesini duydu.

"Essalâtü hayrun minennevm.

Essalâtü hayrun minennevm."

Heyecanla fırlayıp pencereye koştu. Kubbesiyle apayrı bir ihtişama kavuşmuş olan caminin ışıklarını görünce yüreğini bir sevinç sarıverdi.

– Gelmiş, gelmiş, diye haykırdı.

Koşar adım lavaboya gitti ve abdestini aldı. Üzerini değiştirdikten sonra evden çıktı. Dolu dolu gözlerle camiye doğru ilerledi. Avlu kapısından içeriye girdi. Şadırvanda abdest almaya hazırlanan Seyfettin'i gördü. Selâmlaştılar. Seyfettin:

– Gencecik biri, diye söze başladı. Hafızmış üstelik… Müftü, bizim muhtarı yatsıdan sonra aramış. "Caminizin imamı şu an otogarda. Gidin, getirin onu. Yarın da müftülüğe beraber gelirsiniz, görüşürüz." demiş. Gece yarısı ancak gelebilmişler köye.

Ali İhsan hemen içeri daldı. Bembeyaz cübbesi içerisinde, farza durmak için cemaat bekleyen imamı gördü. Mihrabın önünde bağdaş kurmuş

bir vaziyette salınarak oturuyordu. Bu genç imam, Ali İhsan için gökten inmiş bir meleği andırıyordu.

Ezan sesine uyanan diğer köylüler de koşup geldi. Cami neredeyse ağzına kadar dolmuştu. Az bir zaman sonra saflar oluşturuldu. Bütün cemaat göz ucuyla mihraptaki delikanlıya bakıyordu. Hepsinin gönlünde aynı türden bir huzur vardı. İmam, ellerini kulaklarına götürdü:

– Allahüekber!

Bütün eller aynı anda kalktı, bütün dudaklar aynı anda açıldı:

– Allahüekber!

Kubbeye asılı büyük avizeden yayılan ışık cemaatin yüzünde pırıltılar oluşturuyordu. İmam, Fatiha'yı bitirmiş, ilk rekât için zammı sureyi okumaya başlamıştı. Bu, Ali İhsan'ın iki aydır dilinden düşürmediği âyetin aslıydı. İmam, caminin yapılış hikâyesini akşam yolda muhtardan dinlemiş, duyduklarından çok etkilenmişti. Bu âyeti okumayı da sırf bu yüzden tercih etmişti.

"Allah'ın mescitlerini ancak Allah'a ve ahirete inanan, namazını kılan, zekâtını veren ve Allah'tan başka kimseden korkmayanlar imar edip şenlendirir."

Genç imamın Kur'ân'la terbiye edilen sesi, öylesine yanık, öylesine içten, öylesine güzeldi. Cemaat okunan âyetleri sanki ilk defa duyuyor gibiydi.

Gün doğarken eve dönüp, doğruca çocukların odasına giren Ali İhsan, Nilgün'ün başucuna kadar geldi. Mışıl mışıl uyumakta olan kızının saçlarını okşayıp alnına bir öpücük kondurdu. Sonra yere diz çöktü, kızının kulağına:

– Dayına olan borcunu geri ödemene gerek yok kızım, diye fısıldadı. Deli Durmuş'un da, diğerlerinin de sarf ettiği emeği ve parayı, Rabbimiz cennetle ödeyecektir zaten. Dilerim baban da o bahtiyarlardan biri olur.

Nilgün gülümsedi. Belli ki vesile olduğu bu hayrın mükâfatından bir parça, uyku âleminde kendisine tattırılmaktaydı.